

Яраслаў САМУЙЛІК,
кандыдат філалагічных навук,
Дзмітрый БРЫШЦЕН,
студэнт факультэта электронна-інфармацыйных сістэм
Брэсцкага дзяржаўнага тэхнічнага ўніверсітэта

ГАВОРКА ВЁСКИ ПАВІЦЦЕ КОБРЫНСКАГА РАЁНА: ГІСТОРЫКА-ЛІНГВІСТЫЧНЫ АСПЕКТ

Заканчэнне. Пачатак у № 3.

Характарызуецца гаворка вёскі Павіцце Кобрынскага раёна і **граматычнымі** адметнасцямі.

Назоўнікі мужчынскага і ніякага роду другога скланення з асновай на мяккі і зацвярдзелы зычны ў творным склоне адзначаны з канчаткамі *-ом (-е^м)*: *ко^н’ом, рубл’ом, нож’ом, йац’ом, йіц’э^м* ‘яйцом’.

Назоўнікам жаночага і мужчынскага роду адзіночнага ліку першага і другога скланенняў з асновай на зацвярдзелы зычны ў месным склоне ўласцівы канчатак *-і*: *на м’аж’і, на ко^нці’і, на дво^р’і*.

Назоўнікі жаночага, мужчынскага і ніякага роду адзіночнага ліку першага і другога скланенняў з асновай на цвёрды і мяккі зычны ў месным склоне зафіксаваны з канчаткамі *-е, -і (-ов’е)*: *в х’ате, в л’ісе, в полі, в но^с’і, в но^с’в’е* ‘ў носе’.

Формы клічнага склону агульных назоўнікаў і ўласных імёнаў жаночага роду адзіночнага ліку пашыраны з канчаткамі *-о*: *ма^мо, ба^бо, Ва^л’о, На^д’о, Ма^н’о*.

Назоўнікам жаночага роду множнага ліку першага скланення ў родным склоне ўласцівы нулявы канчатак або канчаткі (фанематычныя варыянты) *-ыw, -ыv, -іw, -іv*: *хат, хо^л’ов, хо^л’ов, йем ‘ям’, до^р’о^н, стр’іx, хат’ыw, хат’ыv, баб’іw, баб’іv*.

Назоўнікі мужчынскага роду множнага ліку другога скланення ў давальным і месным склонах ужываюцца адпаведна з канчаткамі *-ум, -ох*: *ко^н’ум, л’уд’ум* ‘коням, людзям’, *пр’і ко^н’ох, л’уд’ох* ‘пры конях, людзях’.

Назоўніку *грудзі* ў творным склоне ў межах словаспалучэння *баліць пад грудзьмі* ўласцівы канчаткі *-ема, -ме*: *бо^л’эт’ пуд’ хруд’эма, хруд’ме*.

Назоўнік *чобаты* ‘боты’ ў месным склоне множнага ліку зафіксаваны ў наступных формах: *у чоб’о^тax, ч’об’о^т’ох*.

Прыметнікі мужчынскага роду адзіночнага ліку ў назоўным склоне ў становішчы пад націскам звычайна маюць тут канчатак *-ей*, не пад націскам – *-і, -ы*: *мал’ей* ‘малы’, *мо^л’од’ей* ‘малады’, *хуст’ей* ‘густы’, *стар’ей* ‘стары’, *слы^н’ей* ‘сляпы’, *но^в’ей* ‘новы’ і інш.; *хірк’і* ‘горкі’, *вал’ек’і* ‘вя-

лікі’, *дэк’і* ‘дзікі’, *р’ідк’і* ‘рэдка’, *ма^ртв’і* ‘мертвы’, *хуж’і* ‘горшы’, *добр’і* ‘добры’, *за^л’ены* ‘зялёны’, *зырн’эсты* /к’іс’э^л/ ‘зярністы /кісель/’, *п’іены* ‘пяны’, *р’ідны* ‘родны’, *ч’эсты* ‘чысты’, *ч’арвоны* ‘чырвоны’ і інш., але: *п’арш’і* і *п’ерш’ій* /рэдка/.

Ярка і спецыфічная асаблівасць прыметнікаў гаворкі – “сцягнутыя” аднаскладовыя ненаціскныя канчаткі *-а, -е* ў назоўным склоне адзіночнага ліку адпаведна жаночага і ніякага роду: *добра, про^ж’арл’іва* /ко^р’ова/ ‘пражэрлівая /карова/’, *сма^чна* /св’іж’іна/ ‘смачная /свежына/’, *сочна* /трав’а/ ‘сакавітая /трава/’ і інш.; *д’он’е, со^л’одк’е, тэx’е, к’эсле* /мо^л’о^к’о/ ‘кіслае /малако/’ і інш., але: *добр’а* ‘добрае’. Аднак пад націскам прыметнікі ў падобных умовах выступаюць тут з поўнымі двухскладовымі націскнымі канчаткамі *-аіа, -оіе*: *мо^л’одаіа, стар’аіа, но^чнаіа, но^в’аіа* ‘новая’ і інш.; *мо^л’од’оіе, стар’оіе, но^в’оіе* ‘новае’ і інш.

Яшчэ адна выразная адметнасць прыметнікаў – суфіксы *-ш-* (*-іш’ш-*), *-ч-* простаі формы вышэйшай ступені параўнання: *до^р’ікш’і* і ‘даражэйшы’, *ш’іэрш’і* ‘шырэішы’, *до^вж’іш’ш’і* і ‘даўжэйшы’, *душ’ш’і, душ’ч’і* ‘дужэйшы’, *хо^р’іш’ч’і* ‘прыгажэйшы /чалавек/’ [18, с. 96–97]*.

Азначальны займеннік *усе* ў выразе *ж’ала жыта з усімі* пашыраны з канчаткамі *-іма*: *ж’эла ж’это* з *ус’іма*.

Інфінітыў дзеясловаў з асновай на галосны адзначаны з фанематычным варыянтам старажытнага суфікса *-ці’і (-те)*: *хо^д’ете, ро^б’ете, сп’ате*.

Дзеясловам I і II спражэнняў у 3-й асобе адзіночнага і множнага ліку ўласцівы канчаткі *-е, -ыт’, -ут’, -ат’*: *йд’е, на^с’э, хо^дыт’, но^сыт’, ид’ут’, на^с’сут’, хо^д’ат’, но^с’ат’*.

Дзеясловы *насіць, хадзіць* у 1-й асобе множнага ліку маюць наступныя формы: *но^с’у, хо^д’у*.

Зваротным дзеясловам уласцівы постфіксы *-с’а, -с’*: *бра^тыс’а, зв’атыс’а, м’етыс’а* ‘мыцца’, *ро^б’етыс’а* ‘рабіцца’, *вм’іватыс’а, до^тыкнутыс’*

* Спіс літаратуры змешчаны ў № 3.

‘даткнуцца’, *wd’ivátyc’*, *kówzатыc’*, *bo’ýyc’a*, *купáйyc’a*, *bo’ýénc’a*, *купánc’a*, *шóс’a зрo’бéлoс’a* ‘нешта зрабілася’.

Адрозная і паказальная асаблівасць гаворкі – захаванне ў дзеясловах з асновай на [к] старажытнай формы інфінітыва на -чы (фанематычна – -ч’е) з націскам на канчатку: *n’ач’ё* ‘пячы’, *c’ич’ё* ‘сячы’. Часам тут азначаюцца формы з адноўленым [к]: *c’икч’ё* ‘сячы’. Аднак дзеясловы з асновай на [h] маюць у інфінітыве своеасаблівы лексіка-граматычны выгляд: *стр’эжте* ‘стрыгчы’. У форме ж 3-й асобы множнага ліку цяперашняга часу падобныя дзеясловы выступаюць у аснове перад канчаткам з зычнымі [ч], [ж]: *n’ачút* ‘пякуць’, *c’ичút* ‘сякуць’, *стр’ижút* ‘стрыгуць’ [19, с. 316–318; 20, с. 155; 21, с. 64, 116, 184–185].

Вылучаюць даследаваную гаворку і разнастайныя лексічныя асаблівасці: *бáбка* ‘выступ у коміне’, *бáл’ок* ‘бэлька’, *б’еч* ‘пуга’, *б’іб* ‘фасоля’, *б’ілы hr’eb*, *б’іле hr’іб’ё* ‘баравік, баравікі’, *б’ійáнка* ‘бойка /прылада для збівання масла/’, *бл’умка*, *бл’умк’ё* ‘бурбалка, бурбалкі’, *боутún* ‘балбатун’, *бóч’ачка* ‘ячэйка на мёд у сотах’, *бруснэце* ‘брусніцы’, *бо’д’эк*, *бо’д’ак’ё*, *чортoпoлóх*, *ocóт* ‘асот’, *бул’ба*, *картoпл’а* /рэдка/ ‘бульба’, *бул’бóвнык* ‘дранік’, *бúсен* ‘бусел’, *бúсен* ‘кльк’áчa ‘бусел клякоча’, *бúхта* ‘вельмі гразкае месца’, *б’ар’áзув’áц* ‘падбярозавік’, *v’ер’р’э’тыйá* ‘астравок сярод балота’, *v’éhar* /*нын’алék’е бо’лoтц’e*, у *йáкoмy во’дá н’і v’исыхáйe л’ítom*/ ‘невялікае балотца /у якім летам не высыхае вада/’, *v’ítка* ‘мяцёлка, колас на просе і аўсе’, *v’íyate*, *пуч’ч’ин’эте* ‘ачышчаць абмалочанае збожжа’, *vóvч’e hr’іб’ё* ‘неядомыя грыбы’, *vóko* ‘адтуліна ў жорнах’, *vóло* ‘валлэ /у птушак/’, *волоч’эте* ‘баранаваць’, *vóнде*, *óнде* ‘вось тут’, *vóроно’v’e ж’это* ‘спарыння /буйное чорнае зерне, якое часам вырастае ў коласе жыта/’, *vуж’эне* ‘ажыны’, *vúсеныц’а* ‘вусень’, *v’арш’і* ‘бучы /рыбалоўныя снасці/’, *háжней*, *áжней* ‘нават’, *h’e’т* ‘зусім’, *h’инде’vó* ‘вось там’, *hладéшка* ‘гладыш’, *hлéна* ‘вапна’, *hóйданка* ‘арэлі, гушкалка’, *hóлк’e* ‘іглападобнае лісце хвойных дрэў і кустоў’, *hr’éva* ‘пропуск у кашэнні’, *hr’унтoк* ‘маёнтак’, *hr’áц’к’e крúп’e* ‘грэцкія крупы’, *д’ёдына* ‘дзядзіна /дзядзькава жонка; цётка/’, *до’п’íро*, *то’п’íро**, *ш’é’ноно* ‘зараз, толькі што’, *дыт’эна* ‘дзіця’, *дék’e пташк’ё* ‘дзікія птушкі /агульная назва/’, *дел’* ‘дыля /тоўстая дошка/’, *дeрну’váте* ‘абрабіць новае поле’, *дeрe’vо*, *д’e’p’e’vо* ‘1. дрэва; 2. палачка для вязання снапоў’, *й’ейц’а* ‘яйкі, яйцы’, *й’éкс’а* ‘неяк’, *й’ёмка* ‘пячурка /ямка з боку печы, дзе сушаць што-н. і з дапамогай якой узбіраюцца на печ/’, *й’ёмн’а* ‘вымя /у каровы/’, *й’эсна*, *й’эсла* /рэдка/ ‘дзясны’, *й’етeл’ына* ‘дзяцеліна’, *й’óжык*,

й’ож ‘вожык’, *ж’аб’ё кúм’кайут* ‘жабы квакаюць’, *ж’áло*, *ж’ёрло* ‘джала ў пчалы’, *жура’vн’эце* ‘журавіны’, *жура’v’эл’* ‘вага ў калодзежным жураўлі’, *ж’это к’v’ít’у’йе* ‘жыта красуе’, *ж’ар’абн’ё* ‘жарабя’, *зав’úзáте х’vартухá* ‘завязаць фартух’, *зай’р’áне* ‘аплодненае яйцо’, *зáho’p’o’д’* ‘агароджаная частка двара каля хлява’, *зален’эце* ‘зялёнкі /ядомыя грыбы/’, *залéпуха* ‘недаспелы плод’, *занe’hóдытыс’а* ‘раздажджыцца’, *зáто’v’нка* ‘здор’, *збанóк* ‘збан’, *зб’íж* ‘збожжа’, *знадáте*, *вспóмн’íte* ‘ўспомніць, прыгадаць’, *здмух’ё* ‘расліннае покрыва на балоце, якое ўспухае, уздымаецца’, *здрак’ё* ‘здрыкі /конскія авадні/’, *здух* ‘уздыхавіна /бакавая ўпадзіна паміж апошнім рабром і клубам (у каровы)/’, *здух’ё*, *бáhnó* ‘паверхня багністага балота’, *инд’úk*, *анд’úка* ‘індык’, *й’íй’éчн’а*, *й’ей’éшн’а* ‘яечня, яешня’, *к’ёшка* ‘лось, саркадон чарапіцавы /ядомыя грыбы/’, *к’íндз’úk*, *кавд’ún*, *кавдун’эско* ‘страўнік у кабана, свінні’, *к’ín’ска леп’áха* ‘плюшчай /расліна, падобная да аера/’, *к’íрух* ‘страўнік у кабана, свінні, набіты мясам, салам і вэнджаны на паветры’, *к’ít*, *к’ыт м’áвч’эт’* ‘кот мяўкае’, *клún’а* ‘гумно’, *кнур*, *v’áп’r’ík* ‘кныр’, *колéс’а* і *п’ívн’і несл’эс’а*, *а зáре* і *кúр’e н’і хóчут’* ‘калісьці і пеўні несліся, а зараз і куры не хочучь’, *коц’убá*, *ко’ч’ арóжка* ‘качарга’, *коц’úbнык* ‘качарэжнік’, *красн’úk*, *по’до’с’íннык* ‘падасінавік’, *круз*, *ч’é’p’e’з м’íст* ‘праз, цераз мост’, *крысá* ‘крысо’, *ко’басá* ‘калбаса, кілбаса’, *ко’зá* ‘сітняк /сітнік/’, *балoтн’ица* /расліна з гладкімі бязлістымі трубчастымі сцяблінкамі, якая расце на балоцістых месцах/’, *Кo’л’eдá*, *Кo’л’áдк’e*, *Руз’д’vó* ‘Каляды, Раство’, *ко’л’óдас*, *ко’л’óд’ас* ‘калодзеж’, *ко’л’éшн’а* ‘дрывотня’, *ко’пан’éц’а* ‘матыка /ручная прылада для копкі бульбы ў форме трох-чатырох зубоў/’, *ко’п’éц’а* ‘капа сена’, *ко’р’óста* ‘кастрыца’, *ко’стер’óvа* ‘брыца /дробнае пустазелле/’, *ко’сц’ёнка* ‘касцяніцы’, *кубл’ó* ‘птушынае гняздо’, *кузáка* ‘казяўка, кузурка /усякае маленькае, дробнае насякомае/’, *кул’íш* ‘бульбяны суп /звычайна засквараны салам/’, *кул’а*, *кó’ло П’ínска*, *Íváно’vа*, *Vaц’éв’íч’eй* /*Vaц’éв’íч’*/, *хáте*, *дво’p’á*, *сe’лá* ‘каля Пінска, Іванава, Івацэвічаў /Івацэвіч/’, хаты, двара, сяла’, *кум’áр*, *ко’м’ír* ‘каўнер у кажусе’, *кус’к’ё*, *v’éлк’e* /новае/ ‘вілы /ручная сельскагаспадарчая прылада ў выглядзе доўгага дзяржання з рагулінай або зубамі на канцы для падняцця і пераносу сена, саломы і інш./’, *кúтас* ‘кутас’, *лáhn’v’íц’а* ‘кубел’, *лáсыце* ‘наледзь на шыбах’, *л’он на hr’áб’ан’í’o’бды’ráйут*** ‘лён на грэбені чэшуць’, *л’ох* ‘пограб, склеп’, *лоп’úk* ‘лотаць’, *лыкáте* ‘глытаць’, *леп’áха* ‘аер’, *л’уб’éв’e мн’éсо* ‘нятлустае мяса’, *л’акáтыс’а* ‘палохацца, пужацца’, *млeн* ‘млын’, *мн’éсо* ‘мякаць у гарбузе’, *муз’эл’*

* [o’] – галосны гук, сярэдні паміж [o] і [y].

** [’o’] – вымаўленне прыжку [o] перад зычным [б] у пачатку слова.

‘мазоль’, *мураха* ‘мурашка’, *мусоно* ‘вымушана’, *мутэте*, *обман’увате* ‘маніць’, *м’адв’ід* ‘мядзведзь’, *м’атэ’лыца* ‘мяцеліца /снежная бура, завея’, *наһавэце* ‘штаны’, *напро’жкэ* ‘напрасткі’, *н’іохайны* ‘неахайны /чалавек/’, *но’с’ілк’е* ‘насілы /дзве жэрдкі без насцілу для пераноскі сена ў копах/’, *оувуд* ‘авадзень’, *одур* ‘буякі, дурніцы’, *окрайч’ік*, *сучч’ік* ‘краец /кавалак хлеба, адрэзаны ад непачатага краю/’, *олэш’іна* ‘вольха, алешына’, *онуча*, *онуч’е*, *латк’е* ‘ануча, анучы’, *от’оса* ‘атосы, атос’, *павутэн’н’е* ‘павуцінне’, *паз’ур’і*, *паз’ур’е* ‘пазноці’, *пал’ошк’е* ‘галушкі’, *пяр’іна* ‘папар’, *патэка* ‘палка’, *п’іёнка* ‘п’яўка’, *п’ілт* ‘свіное сала з бакоў кабана, свінні’, *п’ірые* ‘лісце цыбулі’, *п’ірэй*, *п’ар’ій* ‘пырнік’, *пл’ешка* ‘бутэлька’, *пл’оха*, *спок’ійна* ‘рахманая /пра курыцу, якая не баіцца чалавека – ручная, свойская/’, *п’овден* ‘поўдзень /адзін з чатырох напрамкаў свету/’, *повх*, *кр’іт* ‘крот’, *п’оһанка* ‘ліхаманка /хваравіты стан, які суправаджаецца гарачкай і трасцай/’, *пол’іток* ‘сабраны ўраджай’, *п’олуден* ‘сярэдня дня /поўдзень/’, *пол’уп’ішок* ‘палукаш’, *п’оноч’е* ‘цёмна’, *п’оп’алнуха* ‘матылёк’, *п’орцыіа*, *нап’ярсток* ‘чарка’, *поскр’іптуха* ‘хлябок з рэшты цеста’, *постолé* ‘лапці /абутак, сплечены з лыка (кары лазы)/’, *п’отак* ‘сукала /старадаўняя прылада для насуквання нітак на цэўкі/’, *пр’эбо’лотух’е* ‘падбалацянка, каўпак кольчаты /ядомы грыб/’, *про’сыкате* ‘прасякаць’, *про’т’ікате* ‘працякаць’, *п’обач’ітыс* ‘сустрэцца’, *п’одзалёнк’е*, *ко’б’ёл’ах’е* ‘падзялёнкі /ядомыя грыбы/’, *п’одс’олнух* ‘сланечнік’, *п’оз’ал’іцус* ‘пазалетась /два гады таму/’, *п’ол’о́ва* ‘буйныя адходы пры ачыстцы абмалочанага збожжа’, *п’от’ан’іац* ‘цура /страва, прыгатаваная з сырой вады, кавалкаў хлеба з соллю або цукрам ці з малака і кавалкаў хлеба і інш./’, *пуддубн’ік* ‘свінуха /ядомы грыб/’, *пудло́на* ‘падлога’, *пуднеб’ан’н’е* ‘верхняя частка ўнутры печы’, *пудна́лык*, *пудна́лк’е*, *бл’іне* ‘блін, бліны’, *пу́шка* ‘пятка /тупы канец яйца/’, *печу́рка* ‘шампін’ён’, *п’ар’ав’ісла* ‘перавясла /саламяны жгут для звязвання снапоў, куплёў і пад./’, *п’ар’ап’ілка* ‘перапёлка’, *п’ар’астэлысте са́ло* ‘свіное сала са слямі мяса’, *рабр’эна* ‘драбіны /прыстаўная лесвіца/’, *рабу́х*, *вороб’ей* ‘верабей’, *ратай* ‘араты’, *р’еш’эт’аха* ‘рашэтнік /ядомы грыб/’, *р’ік* ‘год’, *румн’іанка* ‘рамонак’, *рыс*, *оп’ілк’е* ‘пілавінне, апілки’, *са́жа* ‘галаўня /чорныя зярняты ў мяцёлцы проса/’, *св’эне* ‘свінні’, *св’эне ру́хкайут* ‘свінні рохкаюць’, *св’аршч* ‘цвыркун’, *св’аршч’ік* ‘божая кароўка’, *с’одн’а*, *те’п’ір* ‘сёння’, *скр’із* ‘скрозь /усюды/’, *слын* ‘услон /пераносная лаўка на ножках на два – тры чалавекі/’, *слына́к* ‘сляпень’, *см’іту́х* ‘галаўня /чорныя зярняты ў коласе ячменю, пшаніцы/’, *смоух* ‘слімак /смоўж/ з ракавінай у вадзе’, *сп’іва́те* ‘спяваць’, *спудне́ц’а* ‘спадніца’, *стой*, *ц’іты* /рэдка/ ‘гэты’,

стру́на ‘невялікае балотца’, *стук* ‘рэха’, *ступта́те* ‘нанесці шкоду пасевам’, *стыда́тыс’а* ‘саромецца’, *ста́жур* ‘стажар’е’, *со’бакоіу ц’ікува́те* ‘цаваць /сабакам/’, *со’ло’мійанык* ‘сяннік /матрац, набіты саломай ці сенам/’, *супл’і* ‘ледзяшы /кавалкі лёду, якія звісаюць са стрэх/’, *сымн’а* ‘сям’я’, *сын’эк* ‘махавік /ядомы грыб/’, *сын’оваты* ‘сіняваты, сінявы /колер/’, *сыро’йіна* ‘сыраежка’, *сёл’ох*, *качу́р* ‘качар /самец качкі/’, *сёрнык* ‘палатняная торбачка для прыгатавання сыру і тварагу’, *т’іт’рад’** ‘сшытак’, *товка́те*, *штёрхате* ‘штурхаць /рухаць ад сябе рэзкім рухам, кароткім ударам/’, *тр’іска* ‘стрэмка /востры, тонкі кавалачак дрэва (звычайна), асколак шкла, металу, які залез пад скуру/’, *то’вк’ач*, *булава́* ‘даўбешка, доўбня /палка з тоўстым канцом/’, *то’кмач’і* ‘таўчоная бульба /пюрэ/’, *тыт’ін* ‘тытунь’, *тэжде’н* ‘тыдзень’, *тэчка* ‘вочап у калодзежным жураўлі’, *тэртка* ‘тарка’, *уко’рува́те* ‘акарыць’, *ул’іцус’а* ‘летась /у мінулым годзе/’, *усуну́те /нётку у хо́лку/* ‘уцягнуць /нітку ў іголку/’, *хма́рка*, *бу́хмарок* ‘воблака’, *хо’ло’дэ’ц’*, *квашал’іне* ‘халадзец, квашаніна’, *хо’р’ош’і* ‘прыгожы /чалавек/’, *ц’э’ркава* ‘царква’, *ц’іп’ан’эта* ‘кураняты’, *ц’іха* ‘палатняная коўдра’, *цыдэ́лок* ‘цадзілка’, *цымба́х* ‘кветканоснае сцябло ў цыбулі’, *чарва́к* ‘чарвяк’, *чо́бо’те* ‘боты’, *чо’лов’ік*, *л’удэна* ‘чалавек’, *чо’снэк* ‘часнок’, *чун’і* ‘вяровачныя лапці’, *ч’ар’ін* ‘чарэнь /месца ў печы, дзе гараць дрывы/’, *шанува́те* ‘частаваць’, *шкарл’у́на* ‘шкарлупіна /цвёрдая абалонка яйца/’, *шкарп’атк’е* ‘шкарпэткі’, *шкварка* ‘скварка /падсмажаны кавалачак сала/’, *шт’э́рка* ‘вялікі кавалак тоўстага сала’, *шт’э́р’е* ‘чатыры’, *шч’э́нок* ‘пласт сена’, *ш’а* ‘яшчэ’ і інш.

Такім чынам, на аснове сабранага фактычнага матэрыялу ўпершыню ў беларускай дыялекталогіі праведзена комплекснае даследаванне мовы карэнных жыхароў (аўтахтонаў) вёскі Павіцце Кобрынскага раёна. Гэта дазволіла вызначыць найбольш тыповыя фанетычныя, марфалагічныя і лексічныя рысы гаворкі, якія ўказваюць на яе генетычную прыналежнасць да тараканскага дыялектнага тыпу. Разам з тым мова жыхароў гэтага паселішча мае і свае спецыфічныя прыкметы. Акрамя таго, даследаваная гаворка характарызуецца пэўнай колькасцю асабліваасцей, якія ўласцівы для паўднёвазагародскага дыялектнага тыпу. Апошняя можа быць звязана з тэндэнцыяй да трансфармацыі мовы жыхароў вёскі ў кірунку да гэтага тыпу. Да таго ж выказана меркаванне пра паходжанне назвы паселішча [5, с. 528, 530, 531, 537, 541, 548; 20, с. 150–157, 201–202, 204–206, 209–212; 22, с. 133–135, 136–137; 23, с. 25–28, 38–39].

* [т*] – вымаўленне [т] з прыгукам [к].